

РЕШЕНИЕ

№ 26346

гр. София, 07.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8358** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. З., [дата на раждане] , в А., гражданин на А., притежаваща документ за самоличност- паспорт № AV245459, издаден на 06.06.2022 г. от А., с адрес в [населено място], чрез адвокат Е. Ч., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Отказ за влизане в страната с рег. № 536/11.08.20204 г., издаден от Т. Е. Т., командир на отделение, в качеството му на контролиращ служител при ГКПП Аерогара- [населено място] към Регионална дирекция „Гранична полиция“- Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“- Министерство на вътрешните работи (МВР).

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на материалния и процесуалния закон. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, като административния орган бъде осъден да заплати направените съдебни разноски пред настоящата инстанция.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата. Не сочи нови доказателства. Моли да му бъдат присъдени разноските по делото.

Ответникът – Т. Т., командир на отделение, в качеството му на контролиращ служител при ГКПП Аерогара - [населено място] към Регионална дирекция „Гранична

полиция“- Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“- Министерство на вътрешните работи, редовно уведомен се представлява от юрк. К., която излага становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я отхвърли. Не претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатството възнаграждение, ако е над минимума, в случай, че Съда уважи жалбата. Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.08.2024 г. около 02:00 часа на граничен пункт ГКПП –Аерогара С. за влизане в страната, се явил Н. З. (Z. N.) – гражданин на А., [дата на раждане] , идентифициращ се с национален паспорт № AV245459, издаден на 06.06.2022 г. от А.. От представената Докладна записка на Т. Т.- младши експерт на ГКПП аерогара С., се установява, че на 11.08.2024 г., с полет W64424 от Е., пристига гражданинът на А.- Н. З., с положена в паспорта еднократна виза тип „С“ №[ЕИК], издадена на 05.07.2024 г. в Посолството на Р.България в Е.. Визата е валидна от 10.08.2024 г. до 20.08.2024 г. с разрешен срок на пребиваване 1 (единадесет) дни и цел на посещение-туризъм. При извършената гранична проверка за възникнали съмнения относно целта на посещението му в България, вследствие на което, лицето е било отведено за контрол на втора линия. При проверката е бил извършен и преглед на личните вещи на лицето, обективизиран с Протокол по чл. 81 от ЗМВР, като в багажа му не са били открити забранени за пренасяне вещи и предмети. В хода на допълнителната проверка, органите са установили, че З. възнамерява да посети курортен комплекс „Слънчев бряг“, но не притежава хотелска резервация, както и обратен билет. Извършена е била и справка в „АИС НВИС“, от която е установено, че положеното от консула становище в паспортна виза е положително. Лицето е декларирало, че ще посети „Х. М.“ в [населено място], като не е описано желанието му да посети к.к. „Слънчев бряг“.

Във връзка с констатираните от граничните служители несъответствия на декларираната цел от лицето и действителната цел на посещението му, е издаден е отказ за влизане в страната с № 536 от 11.08.2024 г., от младши експерт Т. Е. Т., в качеството му на контролиращ служител при ГКПП аерогара- [населено място] към Регионална дирекция „Гранична полиция“- Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“- Министерство на вътрешните работи (МВР), на основание чл.10, ал. 1, т. 17 вр. с чл. 16, ал. 1 от ЗЧРБ. Като причина за недопускането е отбелязана б. „Е“ от единния формуляр- "не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията на пребиваване", след което е допълнено, че „лицето отказва да подпише протокола“.

За компетентността на органа, издал оспорения отказ са приети по делото: Заповед № 3282з-3434/14.08.2023 г., за преназначаване на младши инспектор Т. Е. Т., на длъжност „командир на отделение в 02 група на Граничен контролно –пропускателен пункт- Аерогара С. от Гранично полицейско управление- С. към Регионална дирекция „Гранична полиция“- Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“- МВР, Акт за встъпване в длъжност от 23.08.2023 г.; формуляр образец № 3282р-314/05.01.2023г. за утвърждаване на специфична длъжностна характеристика за длъжността „командир на отделение“ в Регионална Дирекция „Гранична полиция“; протокол за запознаване с

длъжностна характеристика и Заповед № 4064з-227/08.03.2021 г. за допускане до самостоятелна работа на служители, които осъществяват гранични проверки на ГКПП от ГПУ при РДГП-Аерогари.

Приети като доказателства по делото са документи представени от жалбоподателя лични документи, както разписки установяващи направени от него резервации за периода от 10.08.2024 г. до 20.08.2024 г. в хотел в „Х. М.“ [населено място], както и доказателства за потвърдена и платена резервация на 07.08.2024 г. /л. 7 и л. 10 от делото/ в размер на 261 лв., резервация за самолетни билети за периода 10.08.2024 г. до 20.08.2024 г и застраховка в размер на 167 EUR.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган на 21.08.2024 г., видно от поставения върху същата входящ номер /л. 3/, поради което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред Съда акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОJ, L 77 от 23.3.2016 г., стр. 1 - 52). Тази норма определя както компетентността на органа за издаване на акта, така и формата на издаването му. Съгласно същата, като компетентни да издават откази за влизане в страната са определени органите за граничен контрол, а формата за издаване на акта е писмена - единен стандартен формуляр. Аналогична е и разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-813 от 09.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицей съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В случая отказът за влизане е издаден от граничен полицей при ГКПП "Аерогара – С..

Отказът е обективиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр. В чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната. Образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. В случая, оспореният отказ е издаден по утвърден единен формуляр. Като правно основание в него са посочени разпоредбите на чл. чл. 16, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а

като фактическо, че влизането в страната е отказано по причина, че лицето не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

От друга страна нормите на ЗЧРБ - чл. 10, ал. 1 и цитираните по-горе на Инструкцията, са императивни относно изискването да не бъде допуснат в страната чужденец в нарушение на закона. Тези разпоредби действително не предполагат преценка на контролиращия граничен орган, същият действа в условията на обвързана компетентност, без да има право на преценка на основанията и законосъобразността или целесъобразността на извършените вписвания и забрани за лицето в АИС на МВР.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. В чл. 16, ал. 1 ЗЧРБ е предвидено, че притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане и пребиваване в Република България, а в ал. 2, - че органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. Според посочените в отказа разпоредби на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, се отказва влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, но е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. Според Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен, предварително съставен документ. В случая може да се приеме, че такъв документ представлява изготвената от ответника докладна записка във връзка с отказа за влизане в страната на пакистанската гражданка.

В съдържанието на формуляра не са посочени конкретните фактически основания, послужили на ответника за приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

В приложената докладна записка като мотиви е изложен фактът, че Н. З. възнамерява да посети курортен комплекс „Слънчев бряг“, но не притежава хотелска резервация, както и обратен билет, както и въз основа на извършената в „АИС НВИС“ справка, същия е декларирал, че ще посети „Х. М.“ в [населено място], като не е описано желанието на лицето да посети курортния комплекс.

В оспорения административен акт не са посочени никакви конкретни фактически основания за издаване на отказа, които да са относими към релевираното правно

основание, в това число конкретни факти и съображения относно постановения отказ, като посочените в докладната записка от констатациите при проверката. Така според Приложение I" Подкрепящи документи за удостоверяване изпълнението на условията за влизане" от Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (кодифициран текст), приложим в казуса по делото, за пътувания, предприети с туристическа цел, при задължителната проверка граничните служители могат да изискват от гражданите на трети страни - при пътувания с туристическа цел, подкрепящ документ от учреждениято, предоставящо настаняване, или друг подходящ документ, който указва предвижданото настаняване;

Съгласно член 14, параграф 2 от посочения кодекс точните причини да се откаже влизане трябва да бъдат съобщени на гражданина на трета страна чрез стандартния формуляр, съдържащ се в част Б от приложение V към същия кодекс. Видно е обаче, че в този стандартен формуляр, по буква "Е" (латинско), в което компетентният орган е направил отметка като основание за отказа да се разреши влизане, се съдържа и допълнение, "Следният (те) документ(и) не е /са приложен(и)". Следователно, за да съобщи основанията за отказа, както изисква разпоредбата на кодекса, в този допълнителен текст следва да са посочени данни за изискани, но не представени документи от страна на гражданина на трета страна.

В конкретния случай в оспорения отказ няма вписан текст за това, какви документи не са представени от оспорващия при граничната проверка, в нарушение изискването по чл.13, пар.2 от Кодекса. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е бланкетна и съвпада с текста по буква "Е" латинско на стандартния формуляр за отказ за влизане, посочването на нормата от ЗЧРБ не изпълнява изискването по чл.13, пар.2 от Кодекса.

Изложените съображения налагат извода, че административният акт е постановен в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – незаконосъобразност по чл.146, т. 2 АПК, тъй като не съдържа описание на фактическите основания, послужили за издаването му. Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

От изложените съображения следва, че обжалваният отказ за влизане в страната е постановен в нарушение на материалния закон - при липса на предпоставките по буква "Е" във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - тъй като в акта не са посочени никакви фактически основания, които да кореспондират с разпоредбата на чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, незаконосъобразност по чл.146, т.4 АПК и основание за отмяна на акта. С оглед изложеното обжалваният отказ № 536 от 11.08.20204 г. за влизане на Н. З. в страната следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 1010 лв.– 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. платена държавна такса. Съдът счита, че разходите за самолетен билет и застраховка, държавна такса за виза и резервация за хотел, не представляват разноски по производството по смисъла на чл. 143, ал. 1 от АПК, поради което не следва да се

присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. З. (Z. N.), [дата на раждане] , в А., гражданин на А., притежаваща документ за самоличност- паспорт № AV245459, издаден на 06.06.2022 г. от А., с адрес в [населено място], отказ за влизане в страната № 536 от 11.08.20204 г., издаден от Т. Е. Т., в качеството му на контролиращ служител на ГКПП Аерогара С..

ОСЪЖДА Главна дирекция "Гранична полиция" да заплати на Н. З. (Z. N.), [дата на раждане] , в А., гражданин на А., притежаваща документ за самоличност- паспорт № AV245459, направените съдебни разноси в размер на 1010 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: